

Cơn mưa có giận lâu như em không?

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình bắt chấp hết yêu nhau đi”)

Anh biết em mà giận thì sẽ khó đỡ lắm, nhưng anh vẫn chọc em, bởi anh cứ thích nhìn khuôn mặt em khi em dỗi, lạ vậy chứ.

Nơi em trọ học cách xa trung tâm thành phố. Cũng phải thôi, bây giờ trong thành phố tắc đất tắc vàng, đâu có chỗ để xây dựng mấy trường đại học cho sinh viên nữa. Người ta có dự án đưa các trường đại học ra ngoài ngoại ô, lập thành một cái làng đại học, có lẽ dễ dễ quản lý.

Em mới ngoài 20, nhưng em cứ lo mình già, mỗi ngày em soi gương ngắm nhá kĩ khuôn mặt bầu bĩnh của mình, để rồi lại hét toáng lên khi có một cục mụn vô duyên nào đó đến ngự trị trên mặt em, có khi em lại thở dài chỉ vì mấy chấm tàn nhan mới nổi trên má. Nói chung lại là em sợ già, mà hể nghe ai chê em già là em lại buồn. Chao ời em buồn như một cơn mưa Huế, cứ âm ỉ từng chút một mà khiến cho ai gặp cũng tái tê. Anh nhớ có ông nhà thơ nổi tiếng nào đó đã làm một bài thơ rất hay về con gái Huế khi giận dỗi:

Anh sợ những cơn mưa Huế và sợ cả cái cách em buồn. Nó y hệt như một buổi chiều sắp mưa vậy, gió từ đâu thổi bụi về mù mịt rồi từng cơn mưa ào ạt như trút nước đổ xuống thúi đất thúi cát. Anh bảo em đâu có già, em chỉ lo nghĩ xa xôi thôi, con gái mới ngoài hai mươi cứ lo mình già thì sẽ tự kỉ có ngày, anh đùa em như vậy. Khi đó cái miệng nhỏ xíu của em lại cong lên, em đâm vào lưng anh thùm thụp và lại giận. Anh biết em mà giận thì sẽ khó đỡ lắm, nhưng anh vẫn chọc em, bởi anh cứ thích nhìn khuôn mặt em khi em dỗi, lạ vậy chứ.

Người ta nói đến Huế chỉ đi một ngày là hết thú vui. Anh nghĩ chỉ có mấy người khách du lịch đến đây đi thăm Đại Nội, cung điện, lăng tẩm của vua chúa nhà Nguyễn thì mới nói như vậy. Huế làm sao đi cho hết ngày được, nhất là khi có em ở đằng sau xe, anh đại gì đi cho hết ngày. Cứ tung tăng lang thang hết con phố này qua con phố khác, mệt thì dừng lại nghỉ, ăn lót dạ tô cơm hến mát ruột của mấy mẹ hàng rong, rồi ngồi chen nhau bên mấy quán cà phê cóc ở đường Trương Định, ngắm người ta qua lại, thế mà vui em nhỉ.

Cà phê ở Huế cũng yên ắng giống như người Huế vậy, người ta vào quán chọn một góc riêng nào đó, kê một ly đen đá, mỗi điều thuốc rồi ngó ra cầu Trường Tiền bé xíu xiu như con sâu đang nằm trên lá. Em không thích mấy quán cà phê sang trọng, em thích cà phê kiểu sinh viên hơn, có chút bụi bụi, không ồn ào. Anh và em hay ngồi ở quán đối diện lầu Tứ Phương vô sự, cà phê sữa cho anh, cà phê đen cho em, ít đường, nhiều đá. Em bảo vào quán cà phê mà kêu nước ngọt thì kì lắm, đi cà phê là phải uống cà phê, mà phải là cà phê đen nữa, chứ ai như anh lại đi uống cà phê sữa. Anh cười, em đâu biết anh uống cà phê sữa nó thơm như đôi môi nhỏ xíu của em vậy.

Em ngó ra con đường chạy dọc Hoàng thành, bỏ mấy viên đá trong veo vào ly khuấy khuấy rồi hỏi vu vơ: “ngày xưa vua chúa có cà phê uống như mình không anh nhỉ?”. Anh bật cười lớn vì câu hỏi ngô nghê của em, thời đó đâu có cà phê để nhâm nhi, mà nếu có cũng chả có ông vua nào rảnh rang để uống. Uống cà phê là để tám chuyện, là để hẹn hò, là để trầm ngâm. Mấy vua quan ngày xưa anh cảm nhận họ không ưng như vậy. Em cười, ly cà phê đã cạn từ đời nào.

Ở Huế có bao nhiêu chỗ là có bấy nhiêu dấu chân của mình phải không em. Em và anh hay tới gác Trịnh trên phố Nguyễn Trường Tộ. Em nói ông Trịnh Công Sơn ngày xưa nằm ở đây, ngó xuống nhà thờ Phú Cam thấy mấy cô nữ sinh đi học về, rồi để ý một cô mà viết nên bài Diễm Xưa nổi tiếng. Bài này thì anh biết vì em hay mở nó nghe nhiều lần. Anh chẳng quan tâm nhạc Trịnh hay dở thế nào, anh chỉ vui vì có một nơi chốn để đưa em đến đó sau những ngày học mệt mỏi, thả hồn trên con đường phượng bay vì em muốn xem có Mưa hồng như trong lời bài hát thật không. Anh cốc đầu em mấy cái, anh bảo ngày đó ở đây nhiều sen hồng, những cơn mưa rơi xuống hòa cùng màu sen khiến cho Trịnh có cảm xúc viết nên bài Mưa hồng chứ mưa thì làm sao màu hồng được. Em lại cười, em giờ ít khi giận vô cớ như trước. Mấy giọt mưa cũng khanh khách cười.

Cuối tuần em bảo anh chở đi đám cưới nhỏ bạn, tiệc cưới tổ chức ở nhà vườn xanh mát tí bên Vỹ Dạ. Em bảo con gái đẹp nhất là khi cưới, rạng rỡ xúng xính trong áo cưới trắng tinh, trên tay là bó sen trắng muốt. Tất tần tật đều màu trắng, một màu trắng tinh khôi. Nhưng em bảo em không muốn cưới ở nhà vườn hay nhà hàng, ở đó ồn ào lắm. Những lúc như vậy em lại thở dài, em lại sợ mình già, sợ không có ai ưng. Chết thật, thế thì anh ngồi đây viết

những dòng này để làm gì.

Em ra trường, đi làm. Anh cũng bận bịu với công việc ngổn ngang, thời gian không còn nhiều để cả hai lang thang như hồi còn sinh viên nữa. Cũng phải thôi, cái thời mơ mộng ấy đã qua lâu rồi, qua lâu chứ không phải đã mất. Em giận anh, em giờ đã 27 tuổi rồi, anh thì 30. Giờ thì già thật rồi em nhỉ, em lo và giận anh còn lông bông chưa chịu cưới em cũng phải. Quen anh từ hồi đi học, qua mấy năm tháng sinh viên lãng mạn rồi ra trường đi làm, 10 năm rồi chứ ít ỏi gì đâu. Hồi đó em ghét anh lắm, em ít nói, cười có duyên nhưng rất ít khi cười. Anh thì vui vẻ, hay làm trò để chọc cho em vui, để được thấy em cười, dù có chịu đau vì bị em đâm vào lưng. Thế mà em lại yêu anh thật. Chao ơi con gái Huế khó hiểu ghê.

Chiều thứ bảy, anh chở em lên chùa Thiên Mụ, qua mấy bậc tam cấp cao ơi là cao. Chỗ này chả còn xa lạ gì với cả hai, hồi sinh viên mình hay trốn nhau lên đây ngắm cảnh, làm trò bên tượng ông Thiện ông Ác, nghe anh kể chuyện hòa thượng Thích Quảng Đức tự thiêu thế nào, hành trình đưa chiếc xe nổi tiếng như số phận của nó về nằm im lìm ở sau chùa ra sao. Em nghe hết, rồi gật gù khen anh biết nhiều chuyện thời xưa, nếu đi thi Ai là triệu phú có khi ẵm giải nhất. Chùa Thiên Mụ có lời nguyện chia tay nổi tiếng. người ta bảo khi mấy cặp tình nhân dắt nhau lên đây chơi về không ít lâu sau thì sẽ chia tay. Em sợ, còn anh thì cứ nắm tay em ngồi lên xe chạy thẳng lên chùa. Mấy năm rồi mà cũng có chia tay được đâu em nhỉ.

Anh dẫn em lên chiếc chuông lớn trước chùa, mình trốn vào trong đó để nghe sư thầy gióng một tiếng chuông. Ôi một tiếng chuông mà bao khó nhọc, bức bách trong lòng tan đâu mất, anh chỉ nghe tiếng vọng ngân dài của chuông khiến lòng mình trở nên tĩnh lặng hơn bao giờ hết. Em nhớ không, ở trong chiếc chuông đó, anh đã hôn em, dẫn cho môi em không có sữa như ly cà phê nhưng anh vẫn thấy nó ngọt biết dường nào. Em thẹn thùng khi anh nói: “Tháng sau mình cưới nhé”.

Trong chiếc chuông tối đen, nhưng anh biết em đang cười, em cười vì bây giờ em có già thì em cũng chẳng còn gì phải lo nữa.